

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

05 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:
președinte –Petru Ursache,
judecătorii –Ghenadie Nicolaev și Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat procurorul, în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tudor Cojocaru împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2013 în cauza penală în privința lui

Kostiucik Roman Vitali, născut la 22 iulie 1986, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Țarinei 10;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. 10.07.2012 - 27.11.2012 (prima instanță)*
- 2. 20.12.2012 – 05.02.2013 (instanța de apel)*
- 3. 13.11.2013 – 05.02.2014 (instanța de recurs)*

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 27 noiembrie 2012, **Kostiucik Roman Vitali** a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

2. De către organul de urmărire penală i-a fost înaintată învinuirea lui Kosticiuk Roman pentru faptul că el, la data de 27 februarie 2012, între orele 19:30-21:30, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, coborînd geamul de la portiera din partea dreaptă spate a automobilului de model „VAZ 2170”, cu n/î C PP 819, parcat pe str. Țarinei 5, mun. Chișinău, intrînd în interiorul salonului, pe ascuns a sustras bunuri și bani în sumă de 6 200 lei, cauzîndu-i părții vătămate Miron Iacob o daună materială considerabilă.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care Kostiucik Roman să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă de 3 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa să fie suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani, motivînd că la pronunțarea sentinței de achitare, prima instanță nu a ținut cont de probele administrate de organul de urmărire penală, care au demonstrat integral vina lui Kostiucik Roman de comiterea infracțiunii incriminate;

- partea vătămată Iacob Miron, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care Kostiucik Roman să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, stabilindu-i-se o pedeapsă în limitele sancțiunii, motivînd că prima instanță a făcut o analiză eronată a probelor administrate în cauză, neluînd în considerație faptul că Kostiucik Roman a dat declarații în favoarea sa, inducînd instanța în eroare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2013, apelurile procurorului și a părții vătămate Miron Iacob au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea deciziei sale, instanța de apel a menționat faptul că nu sunt suficiente probe pentru condamnarea inculpatului în baza art.186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal deoarece probele prezentate de acuzare cum ar fi: procesele-verbale de examinare a obiectelor din 24 aprilie 2012 (f.d. 20); din 07 mai 2012 (f.d. 50); din 31 mai 2012 (f.d. 68), nu demonstrează faptul sustragerii telefonului mobil și a banilor de către Kostiucik Roman.

La fel, a indicat și faptul că organul de urmărire penală, nu a întreprins careva măsuri întru identificarea și stabilirea persoanei, indicate de către inculpat, ca fiind persoana de la care a procurat telefonul mobil, deși acesta l-a descris după înfățișare.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar în care a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecători.

Recurentul menționează că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, criticînd aprecierea probelor ce dovedesc vinovăția inculpatului în cele imputate. Consideră că la baza deciziei de achitare, instanța de apel unilateral a pus declarațiile inculpatului, care atît la urmărirea penală cît și în cadrul cercetării judecătorești nu a recunoscut vina, declarații care urmează a fi apreciate critic, date cu scop de apărare și de eschivare de la răspunderea penală. Instanța de apel s-a minimalizat la aprecierile date de către prima instanță, ulterior dîndu-le putere probatorie în instanța de apel. Ca temei de declarare a recursului a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Verificînd argumentele invocate în recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursului, ca vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

În recursul procurorului este invocat ca temei pentru recurs - prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, conform căruia, o hotărîre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În fapt, decizia atacată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Colegiul penal constată că temeiul pe care s-a bazat autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din deciziile instanțelor de fond rezultă că instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele invocate în apel.

Astfel, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar ca declarațiile inculpatului **Kostiucik Roman**, al părții vătămate **Miron Iacob**, ale martorilor **Ivaha Anton**, **Procopii Andrei**, verificîndu-le sub aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, fapt ce face ca concluziile despre achitarea lui ***Kostiucik Roman Vitali*** de sub învinuirea de săvîrșire a infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat, să fie juste și întemeiate.

Instanța de apel, respectînd prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase probele administrate, examinîndu-le sub toate aspectele, complet și obiectiv, apreciîndu-le cu fermitate și constatînd că învinuirea nu a prezentat probe incontestabile de acuzare a lui **Kostiucik Roman** în cele incriminate, și astfel, corect a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță privind achitarea acestuia pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat, respingînd apelul procurorului.

Astfel, instanțele de fond, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecînd cauza, au cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, martorii, a examinat și documentele cauzei și, ținînd seama de stipulările art. 27 Cod de procedură penală, le-a apreciat în mod obiectiv, care au format convingerea judecătorului că nu a fost dovedită existența faptei infracțiunii.

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de fond incorect au apreciat probele sus indicate pronunțînd hotărîri de achitare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a acestui recurs, deoarece, ca probe, acestea au fost apreciate în cumul cu respectarea procedurii procesual penale.

Potrivit art. 27 și 414 alin. (2) Cod de procedură penală, aprecierea probelor și circumstanțelor de fapt ale cauzei ține de competența instanțelor de fond.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîre judecătorească definitivă.

Astfel, instanțele judecătorești corect au remarcat faptul că, deși inculpatul **Kostiucik Roman Vitalii**, la data de 27 februarie 2012 între orele 22:39:55 – 22:43:17 a purtat convorbiri telefonice de pe telefonul său mobil cu nr. 069004607 și se afla în zona antenei de emisie și recepție a apelurilor telefonice a companiei

Orange, cu nr. 1433, denumirea „Zorile”, acest fapt nu poate servi temei de a considera că anume inculpatul a comis furtul telefonului și a banilor, întrucât acesta locuiește în acest raion, deoarece însăși inculpatul nu a negat faptul aflării lui în acea perioadă în acel loc.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat că versiunea înaintată de către inculpat, precum că dînsul s-a întors acasă la data de 27 februarie 2012, după orele 22:00, a fost confirmată integral prin procesul-verbal de examinare al descifrărilor telefonice din 31 mai 2012, potrivit căruia telefonul său mobil, cu numărul 069004607, între orele 22:39:55 și 22:43:17, se afla în zona antenei de emisie și recepție a apelurilor telefonice a companiei Orange cu nr. 1433, denumirea „Zorile”.

Astfel, analizînd declarațiile părții vătămate Miron Iacob și ale martorului Procopii Andrei, instanța de apel just a menționat despre apariția dubiilor neelucidate de către organul de urmărire penală privind ora comiterii infracțiunii, întrucât partea vătămată a indicat ora 21:22, cînd a fost informat de vecini, că automobilul său împiedica la trecerea în garaj a vecinilor, iar martorul – a indicat intervalul de timp de la 19:20, în concluzie, fiind stabilită ora mixtă 19:30-21:30.

Mai mult, instanța de apel, justificat a concluzionat despre faptul că organul de urmărire penală, nu a întreprins careva măsuri întru identificarea și stabilirea persoanei, indicate de către inculpat, ca fiind persoana de la care a procurat telefonul mobil, deși acesta l-a descris după înfățișare.

Instanța de recurs reține faptul că sunt întemeiate și concluziile instanței de apel privind credibilitatea versiunii inculpatului precum că dînsul a procurat telefonul mobil de la o persoană necunoscută, deoarece dacă dînsul ar fi sustras telefonul mobil, acesta nu îl vindea lui Ivaha Anton, conștientizînd pericolul că putea fi identificat, avînd posibilitatea de a scăpa de el prin nimicire sau prin alte metode.

Ca urmare a celor invocate, Colegiul Penal corect a remarcat faptul că deși sustragerea a avut loc la data de 27 februarie 2012, partea vătămată s-a adresat către organele de poliție, abia a doua zi după comiterea furtului, iar organul de urmărire penală, nu a întreprins careva acțiuni de examinare a vehiculului în cauză, a genții din care a fost sustras telefonul mobil și banii, precum și a amprentelor lăsate în automobil sau pe geantă.

Dezacordul autorului recursului cu aprecierea probelor de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. Colegiul subliniază că, la etapa recursului ordinar instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci controlează doar dacă s-a aplicat corect dreptul la faptele constatate de instanța de fond ori, după caz, de instanța de apel. Acest control se efectuează numai în limita temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, control efectuat, astfel, Colegiul penal constată că erori de drept în speța examinată nu s-au stabilit.

Astfel, instanța de recurs menționează că conform art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, iar conform

art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei, de săvârșirea unei infracțiuni nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează în favoarea inculpatului, iar instanței de apel nu i-au fost prezentate alte probe concludente și pertinente care ar confirma cu certitudine vinovăția inculpatului, iar în lipsa acestora, îndoielile care nu pot fi înlăturate corect au fost interpretate în favoarea acestuia.

Ținând cont de cele enunțate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție enunță că recursul procurorului urmează a fi declarat inadmisibil, fiindcă argumentele invocate sunt vădit neîntemeiate.

Reieșind din aceste motive, instanța de recurs a ajuns la concluzia că recursul ordinar declarat de procuror urmează a fi respins ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

7. Din aceste motive, în conformitate cu prevederile pct. 4) alin. (2) art. 432 Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul, în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tudor Cojocaru împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2013 în cauza penală în privința lui *Kostiucik Roman Vitali*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 februarie 2014.

Președinte

Judecător

Judecător

Petru Ursache

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș